

γαλλιάσεως πλήρη, καὶ ὁρμήσασα, ἐνέκλεισε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλῃν της.

— Εἶμαι ἀνὴρ; . . . Ἡ δουλεία καὶ ἡ πενία διέφθειραν τὴν καρδίαν μου! Ἄν ἦτον ὁ πατήρ μου, θὰ σὰς ἐρόνενε καὶ τὸ παιδίον καὶ σέ. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀνὰνδρότερος ἀπὸ τὰς ἀνὰνδρους γυναῖκες. Ὁ θεὸς κατηράσθῃ τὴν κατοικίαν αὐτήν. Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ. Τὸ αἷμα τοῦ Ἀθανασίου μου θὰ βρέξῃ τῆς Χάρμης τὰς χεῖρας, εἶπεν ὁ Ἱππειώτης, ρίπτων τὴν μάχιραν κατὰ γῆς καὶ πορευθεὶς ἠνέωξε τὴν θύραν εἰς τοὺς ἵππους.

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν φλεγομένων δαυλῶν ἐφάνησαν τότε στίλβοντα ἐν τῷ σκότει τὰ ἐπ'ἀργυρᾷ ὅπλα τῶν Γέγων, καὶ οἱ χρυσευκέντητοι αὐτῶν ἐπενδύται, καὶ αἱ ἀργυροπέταλοι ζώναι των· διότι τὰς μελανὰς καὶ ἐχονισμένας των μηλωτὰς τὰς εἶχον ἀρῆσαι ἐπὶ τῶν ἐπιππίων των. Ἐσπεύθησαν δὲ ὅλοι οἱ ἄγριοι, οἱ ἡλιοκκεῖς, οἱ θηριώδεις τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ὄψιν αὐτοὶ στρατιῶται εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς καλύβης· ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ. Μόνος δὲ ὁ Βεκτακτῆς, πελιδνός, πάντοτε, ἥρεμος, ἀπαθὴς, τὰς δύο χεῖρας ἐν τῷ τοῦ μελανός του ἔχων μανδύου, ἵστατο εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας ἣν εἶχεν ἀνοίξει ὁ Βαῖας.

Ἡ δὲ τελαίπυρος Δέσπω, ὑπὸ τῆς φρίκης παρασυρομένη, μὴ οὔσα εἰς κατάστασιν νὰ συλλογισθῇ, μηχανικῶς εἰς τῆς καρδίας της τὴν ὁρμὴν ἐνδίδουσα, ἤρπασε τὸ παιδίον της, καὶ ἐγκλείουσα αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἠθέλησε νὰ κρυθῇ μετ' αὐτοῦ ὀπίσω τοῦ κιβωτίου· καὶ ὁ Βαῖας, εἰς τὸ κιβώτιον τοῦτο καθήμενος, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκυρῖαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς καὶ εἰς τὸ ἔδαφος προσηλωμένους, ἐφαίνετο ἀνκισθητῶν πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτόν. Ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ τινα καιρὸν ἐθεώρησε τὴν σκηνὴν ταύτην, ὁ Βεκτακτῆς ἠρώτησε τὸν Μάρκον Βαῖαν·

— Ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου;

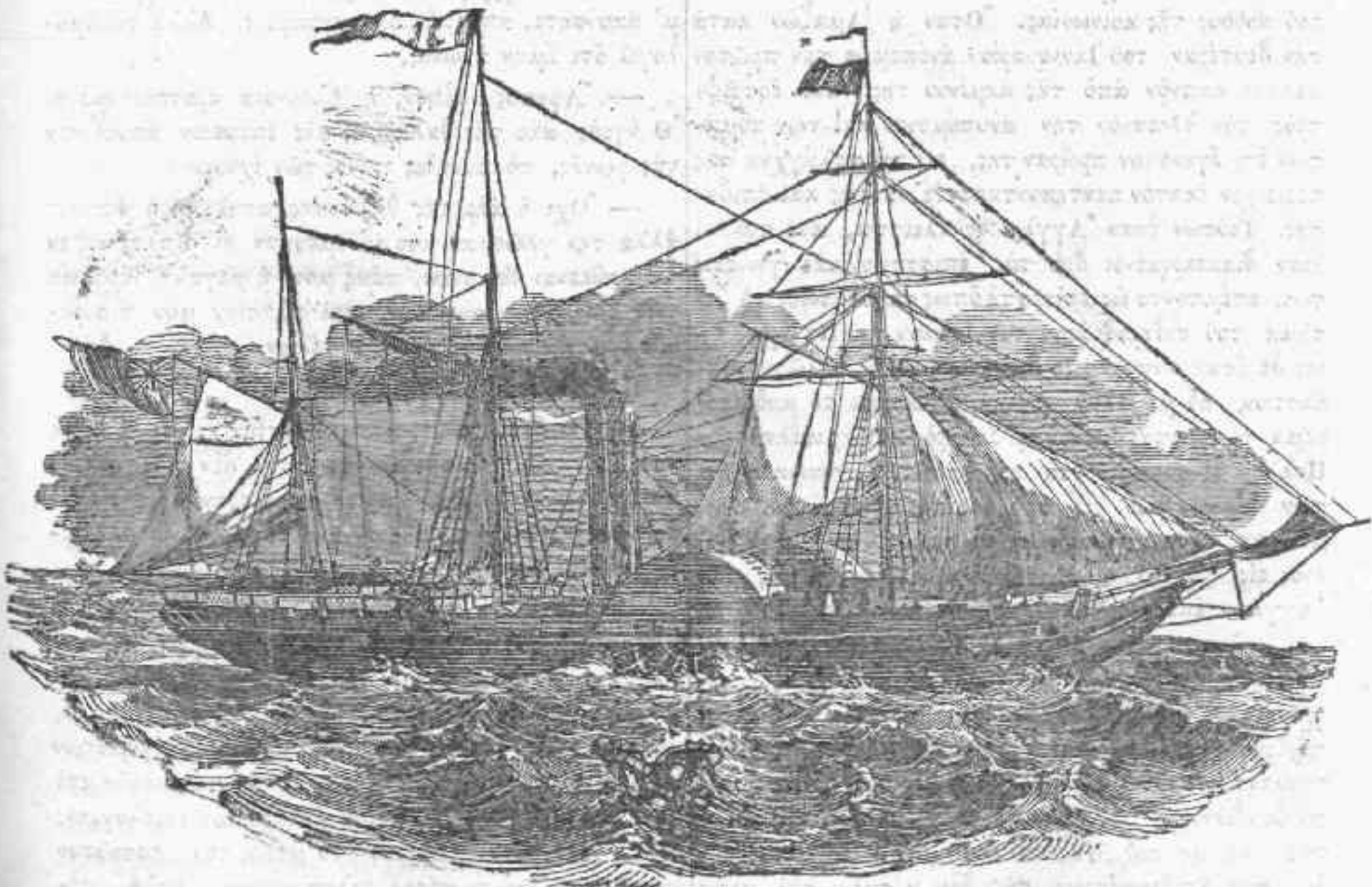
Ἄλλ' ὁ Βαῖας δὲν ἀπεκρίθη. Ὁ Βεκτακτῆς τότε εἰσῆλθε μετὰ τῶν ὁπαδῶν του, καὶ ἐν ᾧ ἡ Δέσπω, βλέπουσα ὅτι τὸ καταφύγιόν της δὲν τὴν ἐκρυπτε πλέον, ἠγέρθη, καὶ ἐζήτηε μετὰ τοῦ παιδίου ἄλλο ἄσυλον, οἱ Γέγαι ὁρμήσαντες συνέλαβον τὸν Ἀθανάσιον, καὶ ὁ Βεκτακτῆς, καθίσας αὐτὸν ἐμπρὸς του εἰς τὸ ἐρπίον, καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τῆς μητρὸς τοῦς κροτοὺς καὶ τοῦ πατρὸς τὰς κλάδας ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας, ἐπιστρέφειν εἰς Τεπελέαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΜΑΖΩΝ.

— 0 —

Πόσους ἀγῶνας δὲν καταβάλλουσιν, πόσην φαντασίας δαπάνην οἱ συντάττοντες διηγήματα, ὅπως ἐρεῖρωσιν ὁμοιόληθές τι τὴν πλοκήν, καὶ συγχρόνως δραματικὸν ἔχον τὸ διαφέρον! Καὶ ὅμως ποσάκις δὲν συμβαίνουναι δράματα ἀληθῆ, κατὰ πολὺ ὑπερβαίνοντα τὰς θαρραλειώτερας αὐτῶν ἐπινοίας, τὰς περιπαθεστέ-

ρας αὐτῶν συνθέσεις. Τοιοῦτο ἐν δράμα προτιθέμεθα νὰ διηγηθῶμεν διὰ βραχέων, πεπεισμένοι ὅτι ἐν αὐτῷ μετὰ συμπαθείας θέλουσιν ἰδεῖ τῆς Πανδώρας οἱ ἀναγνώσται τὴν τελευταίαν τύχην ἐνὸς φίλου αὐτῶν, ὅστις ἂν δὲν μᾶς πλανᾷ ὑπὲρ αὐτοῦ προκατάληψις, συντελεῖ πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου εἰς ὠφέλειαν αὐτῶν διατηρέσας.